

EL LLENGUATGE

11.12.77

Al cap de poc

En un text de divulgació històrica amb finalitats publicitàries llegim l'expressió «al poc temps», amb la qual s'inicia un paràgraf en què es dona compte d'un determinat esdeveniment. Aquesta expressió és totalment estranya a la llengua parlada, i hem d'interpretar que es tracta d'un calc literal de la fórmula del castellà «al poco tiempo». Efectivament, ni el Diccionari Fabra ni l'Alcover-Moll no la recullen als seus vastors repertoris.

El mot poc —talment com altres quantitius— pot usar-se amb la noció de temps implícit, especialment, és clar, amb verbs o acompanyant altres mots de sentit duratiu. Dit altrament, frases com Va durar poc o Fa poc que ha arribat equivalent a Va durar poc temps i Fa poc temps que ha arribat. I, també, poc equival a poc temps formant part d'alguns conjunts adverbials, com aquells a què podem recórrer en lloc de «al poc temps», que considerem inadmissible.

Un d'aquests conjunts és poc després —o, si es vol, poc temps després— que correspon, exactament, a les expressions del castellà i del francès, «poco después» i «peu après». I sovint, efectivament, veiem usat poc després com a traducció d'aquestes expressions, especialment en els textos d'histories o «comics», en què són molt usuals per a indicar el pas d'un breu lapse de temps en el transcurs de la narració. Però encara que la formació de poc després ens sembla del tot legítima i admissible —de fet, un adverbí modificant un altre adverbí— considerem que recórrer-hi exclusivament traduint «poco después» o «peu après» és subjectar-se excessivament als models originals. Una atenció vigilant als recursos propis i més genuïns, ens fa recórrer generalment a al cap de poc i, anàlogament, a al cap d'una estona, al cap d'un quant temps, al cap d'una hora, al cap d'un mes, al cap de tres anys, etc, en lloc de una estona després, un quant temps després, etc.

ALBERT JANE